

РЕШЕНИЕ

№ 1868

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12147** по описа за **2021** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63 в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисията за финансов надзор против решение № 20164864 от 29.07.2021 г., постановено по НАХД № 12173/2020 г. на СРС, НО, 136 с-в, с което е отменено наказателно постановление № Р-10-446/21.08.2020 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за административно нарушение по чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, извършено на 28.04.2020 г. – неизпълнение на задължението в срок до 15 работни дни от представяне на всички доказателства да се произнесе по застрахователна претенция, удостоверена с № [ЕГН].

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Моли се за отмяна на решението и постановяване на друго по същество, с което да бъде потвърдено НП. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции. Прави се възражение за прекомерност в случай, че ЗД [фирма] претендира разноски за адвокат над установените в Наредба № 1/2004 г. минимални размери на адвокатските възнаграждения и моли да бъде намален до

нормативно установения. В съдебно заседание, оспорващият, чрез юрк. Г., поддържа жалбата на изложените основания. Претендира юрисконсултско възнаграждение и за двете инстанции.

Ответникът - ЗД [фирма] не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на касационната жалба. Административен съд - София-град, XVI касационен състав, след извършената касационна проверка по чл.218 АПК, установи следното:

Касационната жалба е допустима - подадена е в срок от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол. Разгледана по същество е основателна.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

КФН е сезирана с жалба от С. С. във връзка със забавено изплащане на обезщетение по предявена претенция на 03.03.2020 г. с вх. № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Преписката е била заведена по повод настъпило застрахователно събитие – ПТП, при което са причинени вреди на лек автомобил „Мазда 3“, рег. [рег.номер на МПС]. Данни за банковата сметка са представени на 07.03.2020 г. С оглед обявено в страната извънредно положение, предвидените в КЗ срокове за изпълнение на възникнали за застрахователите задължения, не са текли за периода от 13.03.2020 г. – 09.04.2020 г. Като е съобразил този факт проверяващият инспектор е установил, че считано от 07.03.2020 г. за застрахователя е възникнало задължение за произнасяне по претенция № [ЕГН] и това задължение е следвало да бъде изпълнено до 27.04.2020 г. /включително/, но същото е изпълнено на 01.07.2020 г. – след извършената проверка във вр. с жалба до КФН с вх. № 91-02-648 от 23.06.2020 година.

За така констатираното нарушение на застрахователя е съставен АУАН № Р-06-466 от 06.07.2020 г., въз основа на който е издадено от зам. председателя на Комисията за финансов надзор и обжалвано НП № Р-10-446 от 21.08.2020 г., с което на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], за нарушение по чл.108, ал.1 от Кодекса за застраховането, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 644, ал. 2 във вр.с ал.1, т. 2 и § 1, т. 51 от КЗ.

При така установената фактическа обстановка Софийският районен съд е приел, че след като в АУАН не са посочени данни за предходно нарушение на дружеството, а това е сторено едва в НП, отговорността на дружеството незаконосъобразно е ангажирана при условията на повторност. Според първоинстанционния съд недопустимо е за пръв път в НП да се прави допълнително или различно описание на нарушението, което описание не е отразено в съставения преди това АУАН. По тези съображения съдът е отменил НП като незаконосъобразно.

Решението на първоинстанционния съд е неправилно.

Спор между страните по фактите не съществува и същите правилно са установени от СРС въз основа на събраните по делото доказателства.

Настоящият касационен състав намира за неправилни и необосновани изводите, че е недопустимо за пръв път в НП да се прави допълнително или различно описание на нарушението, което описание не е отразено преди това в АУАН. Непосочването на факта на повторността в процесния АУАН не съставлява процесуално нарушение. В случая повторността е обстоятелство, обосноваващо размера на наказанието и в този смисъл е относима към приложимата санкционна норма, а чл. 42 от ЗАНН /за разлика

от чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН/ не поставя изискване в АУАН да се посочва видът и размерът на наказанието, респ. приложимата санкционна норма. Поради това посочването за първи път в НП на обстоятелството, че деянието е извършено повторно е във връзка с изискването на чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН, а не като част от описанието на нарушението.

Съдът не констатира разминаване между фактическата обстановка и правната квалификация на нарушението по чл. 108, ал. 1 от КЗ в Акта и в Наказателното постановление. Не може да се говори и за нарушено право на защита на жалбоподателя, тъй като той е знаел, че за нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ е бил санкциониран с Наказателно постановление НП № Р-10-822/17.09.2019 г., преминало през съдебен контрол и влязло в законна сила. След съпоставяне на съдържанието на Акта и на Наказателното постановление става ясно, че е налице съответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и в НП. По отношение на материалния закон, от представените по делото доказателства по несъмнен начин се установява извършването на нарушение на чл. 108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. По силата на чл. 108 от КЗ, застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15- работни дни от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15 –дневният срок започва да тече от деня на представяне на всички доказателства по чл. 106 КЗ – 07.03.2020 г., но не по-късно от 27.04.2020 г. включително. Правилно е определена и датата на нарушението, а именно 28.04.2020 г. В крайна сметка, застрахователното обезщетение е изплатено на 01.07.2020 г. - извън законоустановения срок и след сезирането на КФН с жалба от С. С., подадена на 23.06.2020 г.

Въз основа на изложеното, тази инстанция приема касационната жалба на Комисията за финансов надзор за основателна. Оспорваното първоинстанционно решение следва да бъде отменено, като следва да бъде потвърдено наказателното постановление.

С оглед изхода на правния спор в полза на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции в общ размер на 160 лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд - София – град, XVI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20164864 от 29.07.2021 г., постановено по НАХД № 12173/2020 г. на СРС, НО, 136 с-в и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № Р-10-446/21.08.2020 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за административно нарушение по чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, извършено на 28.04.2020 г. – неизпълнение на задължението в срок до 15 работни дни от представяне на всички доказателства да се произнесе по застрахователна претенция, удостоверена с № [ЕГН].

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК –[ЕИК], да заплати на Комисия за финансов надзор направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции в общ размер на 160 (сто и шестдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.